

O telegramă nerevendicată

21 aprilie 2009

Gili Cârstea

„Solia prezentată de A.T.Jones și E.J.Waggoner este o solie de la Dumnezeu către biserica Laodicea” (Letter S24, 1892).

Această declarație inspirată este puternic contestată în toate segmentele bisericii mondiale. Este refuzată nu numai ideea că Jones și Waggoner ar fi adus ceva semnificativ, ci chiar declarația că biserica noastră ar fi cumva Laodicea. Noua interpretare susține că Laodicea reprezintă întreaga biserică creștină, adventismul fiind doar o mișcare de revigorare, un profet modern trimis la poporul lui Dumnezeu de pretutindeni, adică biserica Laodicea. Al treilea Ilie, dacă vreți.

Destul de convenabilă interpretare, dacă ne gândim la acuzațiile extrem de grave enunțate în mesajul Martorului credincios către îngerul bisericii Laodicea. Dacă ceilalți sunt Laodicea, atunci liderii și corpul pastoral adventist pot dormi liniștiți, iar membrii ar trebui să scape de predicile care nu mai conțin la acest subiect. Eu personal am fost persiflat cu mult aplomb de un frate profesor, care se amuza de credința mea naivă că biserica adventistă ar fi Laodicea din Apocalipsa lui Ioan.

Președintele Diviziunii noastre a clarificat însă situația ieri, în discursul de deschidere a sesiunii electivă a Uniunii Române. Fratele Bruno Vertallier a explicat cât se putea de clar că biserica adventistă este chiar aceea căreia îi vorbește Martorul credincios.

Ce să credem? Că fratele Vertallier este dezinformată? Naiv? Fundamentalist? Disident? Mă îndoiesc serios că cineva ar fi dispus să propună așa ceva. N-am sesizat nicio intenție a cuiva de a contesta afirmațiile lui categorice la acest subiect, deși în sală erau prezenți toți responsabilii de la vârful lucrării, conducătorii diferitelor instituții ale bisericii și ai seminarului.

Ne bucurăm că președintele Diviziunii a susținut poziția noastră istorică. Prin urmare, ne întoarcem la declarația sorei White. Solia 1888, spune dânsa, a fost o solie de la Dumnezeu pentru biserica rămășiței. Ca să fie autentică, solia trebuie să fie neapărat în total acord cu ceea ce spune Martorul Credincios acestei biserici. Mai precis, îngerului bisericii Laodicea. Altfel, ea nu prezintă niciun fel de importanță, și este cazul să o arhivăm la secțiunea „mărunțișuri ne semnificative.”

Solia 1888 a fost prezentată chiar destinatarului ei, adică liderii bisericii Laodicea, conducătorii adunați în sesiune la Minneapolis. În primul capitol al cărții Apocalipsa, acești conducători sunt reprezentați ca fiind „stelele” din mâna lui Isus. Ca să nu existe confuzii, Domnul personal traduce viziunea: „Taina celor șapte stele pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea și a celor șapte sfeșnice din aur: Cele șapte stele sunt îngerii celor șapte Biserici; și cele șapte sfeșnice sunt șapte biserici” (Apoc 1:20).

În fața acestei expuneri de necombătut, conducătorii noștri se află într-o dilemă serioasă. Dacă neagă că solia Martorului credincios li se adresează lor, trebuie să accepte că nu pot fi stelele din mâna lui Hristos, și atunci sunt niște înșelători, arogându-și o poziție pe care nu Dumnezeu le-a dat-o. Dacă insistă că ei sunt oamenii lui Dumnezeu, conducători ai bisericii, chemați în lucrare de Dumnezeu, atunci automat trebuie să recunoască faptul că Martorul credincios lor li se adresează. Din această dilemă nu există ieșire, fără soluția simplă pe care Dumnezeu a trimis-o în 1888 prin mesagerii Săi aleși.

Zidarii noștri din acea perioadă se poticniseră de Piatra din capul unghiului, pe care o scosese complet din ecuația Sanctuarului. Nu înțelegeau că Hristos este temelie, începătorul unei noi familii divino-umane, modelul pentru o altfel de omenire. Nu știau că în Hristos s-a realizat scopul lui Dumnezeu în creațiune pentru prima oară pe pământ, de la căderea lui Adam. Înțelegeau greșit sursa neprihănirii lui Hristos, ceea ce umbrea total semnificațiile celor două faze ale serviciului din umbră. Din acest motiv, Dumnezeu nu putea să facă ceea ce urmărea, adică să realizeze în poporul Său „întruparea continuă a lui Hristos.”

Când verificăm subiectele lui Jones de la sesiunile următoare ale CG, observăm că tema lui de predilecție este „taina lui Dumnezeu” descoperită în trup. Despre așa ceva spunea sora White că este „o descoperire mai proeminentă” a lui Hristos. Biserica nu-L cunoștea în această ipostază pe Hristos, deși aceasta era calea consacrată pentru întoarcerea sufletelor de la păcat la neprihănire. Ascultați:

„Soli având acreditare divină au fost trimise poporului lui Dumnezeu; slava, maiestatea, neprihănirea lui Hristos, pline de har și de adevăr, au fost prezentate; plinătatea dumnezeirii în Isus Hristos au fost așezate înaintea noastră cu frumusețe și delicatețe, spre a încânta pe toți cei a căror inimă nu este închisă de prejudecăți. Știm că Dumnezeu a lucrat în mijlocul nostru. Am văzut suflete întoarse de la păcat la neprihănire” (The EGW 1888 Materials, 673).

„Plinătatea dumnezeirii în Hristos” este chiar esența tainei lui Dumnezeu. Este sursa și explicația neprihănirii în care trăia Fratele nostru mai mare, prima locuință a lui Dumnezeu de pe pământ, după căderea lui Adam. El era Chivotul mărturiei, locul unde Șekina a strălucit în toată splendoarea ei sub ochii păcătoșilor.

Această solie este singura capabilă să așeze corect piatra de temelie la edificiul Sanctuarului adventist, iar cei care trebuie să înțeleagă acest lucru sunt în primul rând pastorii și conducătorii poporului. De aceea a trimis Domnul solia

1888 către biserica Laodicea, prin slujitorii Săi aleși. Atâta timp cât vom continua opoziția împotriva lor, este imposibil să înțelegem cum poate fi Hristos adus „mai proeminent” în fața bisericii. Atâta timp cât nimeni nu revendică telegrama sosită prin intermediul fraților Waggoner și Jones, sau neagă că el ar fi destinatarul, este imposibil să evaluăm corect gravitatea stării noastre, ca popor.

Ceea ce va perpetua starea de laodiceanism pe care o deplângem cu toți.
